

Žulji pri živini.

Kedar je vreme deževno, prigodi se rado, da dobi vprežna živina žulje. Homot in še brž jarem je tedaj ji prav nevaren. Da ti konj ali vol tak dan ne dobi žulja, namaži mu vrat, kjer pride v dotiko s homotom ali jarmom z navadnim žganjem, potem pa še potegni par krati z mjilom ali žajfo po namazanem delu in ni se bati, da dobi živinče žulj. Ko bi bila živina pa ves den v jarmu, tedaj še bode dobro, ako se ponovi isto mazilo tudi popoldne.

Zvečer pa je potlej dobro, ako vzameš terpentina ter namažeš z njim živini vrat, se ve, da ne na debelo. Živina nam je dobra pomočnica pri delu, glejmo torej, da ji ne delamo brez sile težave in jo obvarujemo, kjer nam je koli mogoče, bolečine. Škoda bila bi naša in v časih po lastni krivnji.

Sejmovi. Dne 25. oktobra na Bregu v Ptuji in na Bizeljskem. Dne 27. oktobra v Poličanah. Dne 29. oktobra v Št. Juriji na juž. žel., na Muti, v Koračicah, v Koprivnici, v Cmurku in v Slov. Bistrici. Dne 31. oktobra v Imenem. Dne 2. novembra v Stradnu, v Podčetrtku in v Vitanji. Dne 3. novembra v Pišcah in v Poličanah.

Dopisi.

Iz Celja. (Jalova prerokovanja) Državni zbor začel je 24. t. m. zopet zborovati. Slovenski poslanci, naprej Kranjski, došli so tje močno zavedajoč se, da so oni in pa hrvatski poslanci rešili ministerstvo pretečega ma pogina glasujoči za novi davek na žganje. Dne 16. junija t. l. poročali so v „Slov. Narod“ tako-le: „Nevarnost je bila eminentna, da pade § 2. b, z njim vred pa zakon. ministerstvo in državnozborna večina. In res, novi davek bil je vsprejet v odločilni seji 2. junija samo z 12 glasi večine. Za davek glasovalo je 11 slovenskih (baron Goedel je proti glasoval, dr. Gregorec pa ni hotel navzoč biti) in 6 hrvatskih poslancev. Vsa osoda novega davka in ministerstva bila je v rokah ovih 17 jugoslovanskih poslancev. Odločili so se za davek, za Taaffeja. Kaj so pridobili za to svojim volilcem? Nemško-konservativni poslanci priborili so ali ohranili neobdačeno žganje za domače potrebe, sicer so hoteli zoper novi zakon glasovati. Jednako postopali so poljski poslanci ter so pridobili 23 milijonov goldinarjev, kateri se do leta 1911 izplačuje iz davka na žganje kot odškodnina nekajim grajščakom in mestom za njih posebne žganjarske pravice. Le slovenski poslanci prišli so domov — prazni. V tolažbo nevoljnim volilcem poslal je teh „perovodja“ —j— v „Slov. Narod“ prerokovanje: „Vroča žganjarska borba bode tudi Slovincem donašala vidne koristi . . .

tudi slovenskemu narodu je pričakovati za njegove duševne in gmotne interese le ugodnih uspehov.“ Čudno. isti „perovodja“, ki se je dne 2. junija toliko bal za Taaffeja, pisal je mesec poprej, ko je šlo za Gautscha, tako: „Vest, da odstopi celo ministerstvo, če se Gautschu izjavi nezaupnica, ni imela upliva na slovenskih poslancev ukrepe . . . grožnja o odstopu kabineta pustila jih je silno hladnokrvne . . . ministerstvo se je udalo, uspeh dotičnih obravnav, v kolikor se tičejo slovenskih terjatev, bil je dovoljen, podrobnosti razkrivati ne smem, dejanske pridobitve kmalu pridejo na dan.“ In dne 4. maja piše —lj—, „da so precizne zahteve slovenskih poslancev in vladna zagotovila storjena posredovalcema grofu Hohentwartu in Groholskomu v prvi vrsti zadevala ne Krajske, temveč sosednje kronovine. . . . Dotičnih obljub ni dal samo naučni minister, temveč poročstvo za njih točno izvršitev prevzel je kabinetov prvomestnik.“ Taaffe in Slovenci (razven dr. Gregoréca) glasovali so za Gautscha! No, to je koš praznih obljub, — jalovih prerokovanj. Niti pičica od njih se ni izvršila. Slovenski poslanci, naprej Kranjski, so na Dunaji zopet do tal pogoreli.

Iz Šoštanja. (Cesarska slavnost.) Kakor drugod, tako smo tudi pri nas obhajali štiridesetletnico vladanja Njih veličanstva slavno, kolikor so nam tukajšnje razmere in naše skromne moči dopuščale. Že v soboto popoldne, ko je začel večernice pritrkovati pri tukajšnji župnijski cerkvi, v tem hipu oglasili so se tudi topiči s prijaznega griča nad Šoštanjem tako imenovanih goric, iz cerkvenega stolpa vihrala je cesarska a iz bližnje lipe pa slovenska zastava. Drugi dan je bila nedelja. Čeravno je precej prostorna tukajšnja župnijska cerkev, vendar bila je polna vernega ljudstva pri božji službi. Na konci sv. maše zapela se je zahvalna pesem „Te Deum“ in pevci so zapeli cesarsko pesem, a godba zaigrala je cesarsko himno, med sv. mašo pokali so topiči na bližnjem hribu, da je odmevalo čez gore in doline. Na vrtu gostilne g. M. Tajnika je bilo za ostalo slavnost pripravljeno. Nad odrom za pevce je bila krasna slika Njih veličanstva okrašena z vencem iz zarnih cvetlic, oder pa s cesarskimi in slovenskimi zastavami ter z mnogim zelenjem, v sredi odra bila je lira s krasnim slovenskim vencem ovenčana. — Kmalu po tretji uri popoldne so se začeli gostje zbirati, koji so prihajali od vseh strani, tudi več preč. g. duhovnikov, z domačim preč. g. župnikom na čelu, je počastilo našo družbo s svojo navzočnostjo. — Predsednik Saleške čitalnice g. Ivan Vošnjak pozdravi došle goste in se jim zahvali za mnogobrojno udeležbo. V precej obširnem in jedernatem govoru povdarja pomen današnje slavnosti ter delovanje in zasluge Njih veličanstva skoz celih

štirideset let za vse avstrijske narode, posebej pa še za slovenski narod, ter h koncu svojega govora zakliče Njih veličanstvu presv. cesarju trikrat živio, topiči so se v tem na bližnjem hribu oglasili ter gromoviti živio še povekšali, godba pa je zasvirala cesarsko himno. S tem pričela se je slavnost, navdušeni govori in iskrene nabitnice vršile so se ena za drugo, vmes pa je pevski zbor nas prav izborno kratkočasil s svojim ubranim petjem. Tako nam je hitro potekel čas in prišla je hladna noč s svojo temno odejo, na bližnjem hribu začele so rakete švigati v zračno višavo, pod hribom blizo slavnosti prižgal se je umetaljni ogenj ter v raznih barvah čarobno razsvetljeval nočno tmino. — Bilo je že pozno v noč, ko smo se spomnili, da je že čas za odhod. Segli smo si še edenkrat v bratovsko roko ter se podali proti domu z željo, naj bi milostljivi Bog našemu milemu vladarju dal še živeti mnogo let do skrajne meje človeškega življenja. D.

Iz podnožja slov. Pohorja. (Občni zbor.) [Konec.] Večina je uže mislila, da je Vuhreško podružnico zadušila nemčurska sapa. Toda nenkrat je ona na novič oživela z novim odborom dne 23. septembra. Ta dan zbralo se je v g. Pahernik-ovi hiši v precejšnjem številu gostov iz obližja, posebno pa iz trde v slovensčini, kakor „Kapa“, stoječe Ribnice. Praznovala je podružnica tukajšnja 40-letnico Njih veličanstva Franca Jožefa I. V jederni in zanimljivi besedi povedal nam je preč. g. dekan Jazbee najvažnejše dogodke iz vladarstva cesarjevega. Povzdignil je posebno njegovo dobrotljivost, radodarnost za cerkve in šole, za razna društva itd. Postavil nam je Njih veličanstvo našega cesarja za vzgled delavnosti in tudi pravega kristjana. Zakaj naš cesar ni, kakor novošegni nazovi-olikanci, malomaren ali bolje „nič maren“ za krščanske zapovedi in dolžnosti, marveč kjer koli je, bodi si doma ali na potovanji, povsod gre o praznikih in nedeljah k sv. maši. Tudi sv. spovedi se ne izogiblje. Posnemajmo ga, vrli Slovenci, saj smo mu bili z mirom verni in vdani, kakor pesnik Jovan Vesel-Koseski poje: „Hrib in hrast se omaja, — Slovincu zvestoba ne gane!“ Po trikratnem „živeli“ presv. cesarju Francu Jožefu I. nagovoril je goste župnik Remšniški, steber Slovencev v tem okraji, gosp. J. Ž. Razložil nam je znamenitost „družbe sv. Cirila in Metoda“ za nas Slovence, posebno tukajšnje in nevarnost, katera nam preti od „pruskega šulvereina“. Ta ima povsod vže tukaj „svoje kremplje“ zravno pri šolah in drugih društvih, katera bi mu naj pomagala v ponemčevanju slovenskega naroda. Povedal nam je tudi način, kako naj delujemo za to družbo. Opisal je žalostno stanje šolsko za tukajšnje Slovence ter povedal namen, zakaj vplačujemo vsi, kateri se damo vpisati v to

družbo. Celi svoj govor vedel je gospod govornik s prav umestnimi recili prav dobro zabeleži. Po trikratnem „slava“ na „družbo sv. Cirila in Metoda“, vpisali so se v družbo neki novi udje. Izbral se je novi odbor enoglasno. Izrekla se je zahvala prejšnjemu, posebno velikemu dobrotniku in bivšemu predsedniku J. Paherniku mlaj. On je preobložen z drugimi raznimi opravili ter je odložil predsedništvo. Ko so se še neki udje o tem in onem pomenili in izrazili željo v kratkem se spet sniti, razšli so se veseli brez „plesa do belega dne!“ in ž njimi tudi Zadrebčan.

Iz Ptujca. Nekdaj vsegamogočnemu in za tega voljo jako prevzetnemu dr. Strafelli prodali so Leskošekovi dediči 12. t. m. veliki del posestev vsled eksekucije. Ker so mu grajščine in posestva na Hrvatskem že pred prodali, ostalo pa še pride 24. t. m. na boben, bode kmalo rešen vseh skrbij. Ker ima ta gospod odzdaj več časa kakor ga je imel svoje dni, lahko bi ga Ptujčani spet si naredili za župana in ravnatelja pri hranilnici. Ali ga zdaj ne marajo? Kje so prijatelji v sili in stiski?

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Včeraj, dne 24. oktobra so se drž. poslanci sešli na novo, jesensko zborovanje. Dela jim ne manjka, naj glasneje bodo pač, kakor po navadi, razprave o drž. proračunu za prihodnje leto in mogoče, da tudi v razpravi o ponovljenji vojaške postave. Nemški liberalni poslanci upajo, da spravijo v tem grofa Taaffe in z njim sedanje večino v drž. zboru na tla ter da splezejo njih veljaki na minister-ske stole. Mogoče je vse. — Na poti iz Rima je prišel zadnje nedeljo pruski princ Henrik, brat cesarja Viljema, na Dnnaj ter je bil, kakor poprej nemški cesar, gost presvitlega cesarja. Imel je tu par lepih dni, potem pa se je vrnil domov, v Darmstadt. — Naši nemški sosedje, Gornji Štajarci, so imeli v tem meseci na večih krajih zborovanja in so jim njih konservativni poslanci na drobno razkazovali, česa da so ali pa jim še želé dobiti prej v dež. in sedaj v drž. zboru. Če sodimo po govorih princa Liechtensteina in drugih poslancev, ni misli, da odstopijo od verske šole, liberalci bi to se ve, da najrajši videli. — V Celovci ima dne 14. novembra tamošnja podružnica sv. Cirila in Metoda cesarjevo slavnost in družba sv. Mohorja odkrije prav isti den spomenik na grobu msgr. Andreja Einspielerja. — Za Koroško nastavi se za naprej 5 novih avskultantov na c. kr. okr. sodnijah, njim bode znanje slov. jezika potreba. No nekaj je to in čudno, da še pride le sedaj v dotičnih krogih izpoznanje, da sodnik ne velja, če ne zna jezika, ki ga govori ljudstvo, s katerim ima opravka. — Kranjski dež. zbor še je le